

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D., ve věci

žalobce:

V [redacted] J [redacted] narozen [redacted]
bytem [redacted]
zastoupen JUDr. Tomášem Chramostou, advokátem
sídlem Chomutov, Kadaňská 3550

proti

žalovanému:

ČR – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16

o 98 458 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 2. 2020, č. j. 43 C 150/2019-85,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** jen tak, že se zamítá žaloba ohledně částky 39 383 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení, jinak se ohledně částky 59 075 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 14 342 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Chramosty.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 98 458 Kč s úrokem z prodlené z této částky ve výši 9,75 % ročně od 1. 11. 2019 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (ad I.), zamítl žalobu v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky 525 697 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně od 1. 11. 2019 do zaplacení (ad II.), a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku (ad III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 624 155 Kč s příslušenstvím z titulu nemajetkové újmy, způsobené mu nepřiměřenou délkou trestního řízení, které proti němu bylo vedeno zejména Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil především ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. [REDAKCE], podrobně popsal průběh trestního stíhání, vedeného proti žalobci. Uvedl, že trestní stíhání bylo zahájeno dne 8. 3. 2006 pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona č. 140/1961 Sb. v tehdy platném znění (dále jen trestní zákon), dne 20. 5. 2008 Krajský soud v Ústí nad Labem trestní stíhání zastavil podle § 188 odst. 1 písm. c) trestního řádu a § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, Vrchní soud v Praze ke stížnosti státní zástupkyně usnesením ze dne 30. 10. 2008 usnesení soudu I. stupně zrušil a věc vrátil státnímu zástupci ik došetření, dne 11. 8. 2009 byla podána žaloba u Krajského soudu v Ústí nad Labem, hlavní líčení bylo nařízeno dne 3. 4. 2013 na dny 5. 6. – 7. 6. 2013, neproběhlo a bylo přechočeno na 5. 9. – 6. 9. 2013, poté bylo odročeno na 3. 10. – 4. 10. 2013 a 7. 11. – 8. 11. 2013 při hlavním líčení dne 7. 11. 2013 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek, uvedený v obžalobě, není trestným činem. Proti rozsudku podala státní zástupkyně odvolání v neprospěch obžalovaných, spis byl dne 5. 3. 2014 předložen Vrchnímu soudu v Praze, který dne 28. 5. 2014 svým usnesením na neveřejném zasedání rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění. Dne 25. 4. 2016 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní zproštěni znovu obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, proti rozsudku podala státní zástupkyně odvolání a Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 25. 10. 2018 na neveřejném zasedání rozsudek zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení. Rozhodnutí nabylo právní moci 15. – 17. 11. 2018.
2. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk). Prvostupňový soud odkázal na ust. § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 13 odst. 1 a § 31a tohoto zákona, uvedená zákonná ustanovení odcitoval. Výsledně uzavřel, že v řízení, vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu, spočívajícímu v nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě, když trestní stíhání žalobce trvalo 12 let a 7 měsíců, počítáno ode dne vydání usnesení o zahájení trestního stíhání do vyhlášení usnesení Vrchního soudu v Praze, kterým bylo řízení zastaveno. Soud I. stupně vysvětlil povahu trestního řízení z hlediska jeho vztahu k žalobci, uvedl, že délka řízení dvanáct let a sedm měsíců je nepřiměřená a to i s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, kdy ve věci bylo stíháno třináct spoluobviněných a předmětem řízení byla zejména jejich činnost v rámci rozhodování o záležitostech města [REDAKCE]. Na straně žalovaného tak došlo k nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 OdpŠk, za který odpovídá.
3. K odškodnění soud I. stupně konstatoval, že samotné konstatování práva se nejvíe dostačující formou nápravy, a to vzhledem k celkové délce řízení, kdy právě v důsledku promlčení došlo k zastavení trestního stíhání. Prvostupňový soud neshledal relevantní námitku žalovaného o tom, že žalobce měl trvat na pokračování trestního stíhání, neboť v tomto případě by totiž celková délka řízení byla ještě delší. V této souvislosti soud I. stupně zohlednil též to, že všechna

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

předchozí rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla taková, že rozsudky soud obžalované zprostil obžaloby.

4. Prvostupňový soud uzavřel, že je namístě žalobce odškodnit s ohledem na zásahy do osobnostní sféry žalobce v důsledku nepřiměřené délky trestného řízení, kdy tento zásah byl masivní a značný. Základní odškodnění určil ve výši 17 000 Kč za každý rok trvání řízení, za první dva roky částka poloviční. Za období dvanáct let a sedm měsíců tak jde o částku 196 916 Kč, kterou prvostupňový soud poté upravil s poukazem na kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk. Snížil ji o 40 % z důvodu složitosti řízení, značnému množství důkazů a zohlednil též to, že všichni obžalovaní byli ve věci naprosto nečinní, stejně tak bylo nečinné město [REDAKCE]. Kvůli nečinnosti obžalovaných a velkého množství bylo řízení složité po stránce procesní. Odškodnění naopak zvýšil o 20 % z důvodu významu předmětu řízení pro žalobce, kdy žalobce byl trestně stíhán z důvodu výkonu jeho funkce u města [REDAKCE]. Řízení bylo masivně medializováno a zasáhlo tak značným způsobem do jeho osobnostní sféry. Dále prvostupňový soud odškodnění navýšil o dalších 20 % z důvodu liknavého postupu soudu, zejména Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve věci způsobil značné průtahy, dále státního zastupitelství, které podalo obžalobu, aniž by byly splněny předpoklady pro možné projednání tohoto případu v řízení před soudem. Další liknavý postup pak vyplývá i ze zpráv Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy je jasně dána lhůta k nařízení hlavního líčení, která však byla neustále prodlužována a to 10. 3. 2010, opakovaně do 10. 3. 2011, hlavní líčení však bylo nařízeno až 3. 4. 2013, tedy až po třech letech po podání obžaloby. Řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy; z tohoto důvodu není třeba základní částku odškodnění moderovat, neboť tento počet je přiměřený. Obžalovaný délku řízení nezpůsobil, když sice odmítl vypovídat jak v přípravném řízení, tak při hlavním líčení; jde však o jejich právo, které jim nemůže být kladeno k tíži.
5. Soud I. stupně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1273/2014 a 30 Cdo 843/2017, jejich podstatné závěry odcitoval. Poté odškodnění snížil o dalších 50 % proto, že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu promlčení a žalobci se současně dostalo konstatování porušení práva, což představuje podle judikatury plnohodnotnou formu zadostiučinění. Základní částku odškodnění 196 916 Kč tak výsledně po zohlednění všech uvedených kritérií snížil o 50 % na 98 458 Kč s tím, že tato suma je schopna reparovat újmu, která žalobci vznikla. Spolu s touto částkou přiznal žalobce i úrok z prodlení, jehož výši a počátek prodlení nezdůvodnil.
6. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobce přiznal plnou náhradu nákladů řízení, sestávající z nákladů právního zastoupení. Tyto vyčíslil podle advokátního tarifu pod bodem 16. odůvodnění svého rozsudku.
7. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. Jeho odvolání směřovalo do výroků I. a III. rozsudku. Blanketní odvolání žalovaný doplnil podáním z 6. 5. 2020. Soudu I. stupně vytkl nedostatečně a neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení, čímž uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Uvedl, že za přiměřené zadostiučinění považuje konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestného stíhání z důvodu jeho promlčení, když takovéto odškodnění zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017).
8. Podle žalovaného není namístě přiznávat žalobci též zadostiučinění ve formě peněžitého plnění, a to právě proto, že trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu nepřiměřené délky řízení. Shora citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 843/2017 tak je plně aplikovatelné na tento případ. Tyto okolnosti však prvostupňový soud sice zohlednil, avšak nikoliv dostatečně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

Odvolatel poukázal na to, že soud I. stupně za okolnosti, které odůvodňují peněžité odškodnění, považoval zejména to, že žalobce byl stíhán pro závažný trestný čin, který byl spojen s politikou na regionální úrovni a celý případ byl značně medializován. Podle žalovaného však prvostupňový soud zaměnil odpovědnost za nesprávný úřední postup s odpovědností za nezákonné stíhání, když v případě medializace žalobce předložil toliko průřez novinovými články, které se zabývaly danou kauzou, avšak žádné z těchto periodik nezveřejnilo zprávu o skončení trestního stíhání. Takto periodika informovala toliko o zrušení usnesení o zastavení trestního stíhání a vrácení věci k dalšímu řízení; k medializaci případu došlo pouze v jeho rané fázi. Skutečnost, že trestní stíhání zasáhlo též do práva žalobce být volen, nebyla v řízení prokázána.

9. Prvostupňový soud se naopak nezabýval okolnostmi uvedenými žalovaným, které svědčí o tom, že poskytnutá „konstatace“ je dostatečnou satisfakcí v dané věci. Zde žalovaný poukázal zejména na mimořádný nezájem žalobce o trestní stíhání, kdy žalobce odmítl vypovídat jak v rámci přípravného řízení, tak v rámci hlavního líčení, hlavních líčení se nezúčastnil a souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti, nepodával stížnosti na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu. Po zastavení trestního řízení z důvodu promlčení netrval na projednání věci a ani nepodal návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, když k němu došlo. O řízení tak měl extrémní nezájem, a to shodně s ostatními obžalovanými, takže je zřejmé, že újma, která mu vznikla, byla pouze minimální. Nezájem účastníka o průběh řízení trvajících v řádu několika let, lze zohlednit v rámci kritéria významu řízení pro poškozeného (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3694/2014). Žalobce nenesl ani újmu, spočívající v obavě o uložení případné povinnosti k náhradě škody, neboť poškozené statutární město [redacted] bylo ve věci rovněž pasivní a odmítlo se připojit se svým nárokem na náhradu škody do adhezního řízení. Prvostupňový soud nezohlednil ani sdílenou újmu ve smyslu § 31a OdpŠk, kdy na straně obžalovaných vystupovalo více účastníků, žádajících náhradu nemajetkové újmy za jeho nepřiměřenou délku. Žalobce byl jedním ze 13 obžalovaných a v řízení postupoval ve shodě s nimi, kteří byli rovněž pasivní a sdíleli tak společně újmu ohledně výsledku ve věci.
10. Závěrem žalovaný znovu shrnul, že moderace přiznaného zadostiučinění, k níž soud I. stupně přistoupil s přihlédnutím zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení a konstatování porušení práva ve spojení s touto situací, není odpovídající této věci a to právě pro okázalý nezájem žalobce o věc samou. Žalovaný tak uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), e a g) o. s. ř. a závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudku ve výroku ad I. změnil tak, že se žaloba ohledně částky 98 458 Kč s příslušenstvím zamítá.
11. Žalobce se k podanému odvolání nevyjádřil.
12. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212 a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, bez nařízení jednání podle § 214 odst. 3 o. s. ř. a odvolání žalovaného shledal částečně opodstatněným.
13. Soud I. stupně zjistil skutkový stav správně, když vyšel ze spisů Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. [redacted] a [redacted]. Průběh trestního stíhání žalobce podrobně popsal v odůvodnění svého rozsudku a odvolací soud na něj pro stručnost odkazuje; když v tomto směru ostatně mezi účastníky ani nebylo sporu. Odvolací soud sdílí základní úvahu soudu I. stupně o tom, že délka řízení 12 let a 7 měsíců je nepřiměřená a na straně žalovaného tak došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, za který žalovaný odpovídá.
14. Zákon o odpovědnosti státu za škodu pojem nesprávný úřední postup blíže nedefinuje. Právní teorie i ustálená soudní praxe vycházejí z toho, že nesprávným úředním postupem je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

rozumět porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Z tohoto hlediska se za nesprávný úřední postup vedoucí k odpovědnosti státu považují též vedle vydání či opožděného vydání rozhodnutí, popřípadě jiné nečinnosti státního orgánu, vady ve způsobu vedení řízení, to ovšem vždy za předpokladu, že poškozenému vznikla škoda jako majetková újma vyčíslitelná v penězích (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1851/2002, ze dne 25. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1660/2005, a další).

15. S ohledem na délku trestního řízení, vedeného proti žalobci a jeho charakter i na postup v orgánu veřejné moci v průběhu řízení, v němž došlo k opakovaným procesním chybám, je namístě poskytnout žalobci peněžité zadostiučinění podle § 31a odst. 2 OdpŠk, když samotné konstatování porušení práva se nejeví jako dostačující. K tomu odvolací soud uvádí, že vznik nemajetkové újmy se v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení předpokládá a žalovaný v tomto směru neuvedl žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že postačuje samotné konstatování porušení práva, jak bude vysvětleno ještě dále.
16. Odvolací soud se ztotožňuje s výpočtem základní částky odškodnění tak, jak jej soud I. stupně učinil v odůvodnění svého rozsudku, když vyšel zejména ze Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 (dále jen Stanovisko). Základní částku odškodnění za každý rok trvání řízení 17 000 považuje odvolací soud za přiměřenou s ohledem na délku řízení i postup orgánů veřejné moci, kdy je namístě, aby tato byla určena ve výši okolo $\frac{1}{2}$ rozmezí 15 – 20 000 Kč za každý rok trvání řízení. Za první dva roky jde o částku poloviční a výsledně tedy za dvanáct let a sedm měsíců činí základní odškodnění 196 916 Kč. Při korekci této částky podle kritérií uvedených v § 31a odst. 3 o. s. ř. však soud I. stupně pochybil.
17. Celková délka řízení dvanáct let a sedm měsíců byla nepřiměřená, avšak nikoliv zjevně nepřiměřená s ohledem na závažnost trestné činnosti a rozsáhlost spisového materiálu. Navíc to, že řízení trvalo takto dlouhou dobu, se projevilo již při stanovení sazby odškodnění za 1 rok trvání řízení, jak je uvedeno výše. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně o tom, že trestní řízení bylo složité, a to jak po stránce skutkové, kdy bylo třeba provést velké množství důkazů, tak i po stránce právní. Je proto namístě odškodnění snížit o 30 % podle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk, když takovéto snížení považuje odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně za odpovídající. Snížení o 40 % provedené soudem I. stupně je podle přesvědčení odvolacího soudu příliš vysoké. Žalobce svým jednáním k délce řízení nijak nepřispěl; je třeba sice uvést, že v průběhu celého řízení byl výrazně pasivní, nenavrhoval žádné důkazy, neúčastnil se hlavních líčení, svým postupem však průběh trestního řízení nijak neztěžoval a nezpůsobil v něm průtahy, když odvolací soud dodává, že právo nevypovídat a neprokazovat svoji nevinu je základním právem obviněného – obžalovaného, a to již proto, že v trestním řízení se uplatňuje zásada presumpce nevinu, kdy je třeba, aby orgány činné v trestním řízení prokázaly obviněnému jeho vinu a nikoli aby obviněný prokazoval svoji nevinu. Přístup žalobce k trestnímu řízení mu proto nelze klást k tíži.
18. Odškodnění je třeba zvýšit o 20 % z důvodu postupu orgánů veřejné moci, kdy jak je zřejmé z průběhu trestního řízení, Krajský soud v Ústí nad Labem dne 20. 5. 2008 trestní stíhání žalobce zastavil podle § 188 odst. 1 písm. c) trestního řádu za použití § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, přičemž jeho rozhodnutí bylo zrušeno k odvolání státního zástupce usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, sp. zn. [REDAKCE] a věc byla vrácena státnímu zástupci k došetření. K průtahům pak došlo poté, kdy v srpnu 2009 byla podána nová obžaloba a hlavní

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

ličení bylo nařízeno po takřka čtyřech letech na 5. 6. -7. 6. 2013. Nekoncentrovaný postup orgánů veřejné moci k délce řízení přispěl a zvýšení odškodnění o 20 % je proto plně namístě podle § 31 a odst. 3 písm. d) OdpŠk.

19. Soud I. stupně zvýšil odškodnění o 20 % z důvodu významu předmětu řízení pro žalobce podle § 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk. Odvolací soud však tento názor prvostupňového soudu nesdílí, když je třeba poukázat na trvalý nezájem žalobce o průběh řízení, jak je zřejmé z obsahu trestního spisu. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3694/2014, publikovaný ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 1, ročník 2016, uveřejněný pod pořadovým číslem 9/2016 na straně 133, podle něhož nezájem účastníka o průběh řízení trvající řadu let lze podle okolností při posuzování formy či výše odškodnění za nepřiměřenou délku řízení zohlednit v rámci kritéria významu řízení pro poškozeného. Podle přesvědčení odvolacího soudu nezájem žalobce není důvodem pro to, aby žalobce odškodnění v peněžité podobě nebylo přiznáno vůbec, a to s ohledem na všechny ostatní okolnosti případu, kdy trestní stíhání žalobce trvalo víc jak dvanáct let, bylo v regionálním tisku medializováno, a jak již je vysvětleno výše, nezájem účastníka o řízení mu nelze přičítat k tíži v tom směru, že by tím účastník přispěl k délce řízení. Je však zřejmé, že pokud žalobce o průběh trestního stíhání nejevil zájem a neúčastnil se jednotlivých úkonů, tak význam trestního stíhání pro něj nebyl nijak zvýšen; na druhou stranu ovšem není namístě tento význam snižovat, a to zejména s ohledem na to, že celá kauza byla opakovaně medializována, což jistě představovalo zásah do osobnostních práv žalobce. Odvolací soud tak na rozdíl od soudu I. stupně uzavírá, že z hlediska významu předmětu řízení pro žalobce podle § 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk není třeba odškodnění jakkoli modifikovat.
20. Odvolateli je třeba přisvědčit v tom, že za stavu, kdy trestně stíháno bylo více osob, je třeba odškodnění snížit z důvodu tzv. sdílené újmy, a to v tomto případě o 10 %, což soud I. stupně nijak nezohlednil. Dále odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně v tom směru, že za stavu, kdy trestní stíhání žalobce skončilo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018, č. j. [REDAKCE], kterým byl zproštěn rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2016, sp. zn. [REDAKCE] zrušen a trestní stíhání všech obviněných bylo zastaveno z důvodu promlčení trestní odpovědnosti, tak tato skutečnost sama o sobě může představovat ve smyslu § 31a odst. 2 OdpŠk takzvanou jinou formu zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobci nepřiměřenou délkou trestního stíhání tak, jak judikoval Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017. Soud I. stupně tohoto důvodu odškodnění snížil o 50 % a odvolací soud se s takovýmto hodnocením ztotožňuje, a to i s přihlédnutím k tomu, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2016 shora citovaným byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu proto, že skutek, pro který byl žalobce trestně stíhán, není trestným činem a nebyl důvod k postoupení věci, byť se tak stalo nepravomocně.
21. Odvolací soud tak uzavírá, že odškodnění ve výši 196 916 Kč se snižuje výsledně o 70 % (- 30 % + 20 % - 10 % - 50 %), tedy na částku 59 075 Kč. Žalobci přísluší též úrok z prodlení po uplynutí šestiměsíční lhůty, stanovené pro předběžné projednání nároku podle § 15 odst. 1 OdpŠk, výše úroků z prodlení je pak dána § 1970 o. z. a § 2 nař. vlády č. 351/2013 Sb.
22. Žalobce svůj nárok předběžně uplatnil u žalovaného řádně postupem podle § 14 a § 15 OdpŠk a žalovaný poskytl žalobci zadostiučinění v podobě konstatování porušení práva, které se však nejeví jako dostačující. Právní posouzení si tak, jak jej soud I. stupně učinil, je částečně nesprávné, a je tak dán odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Protože skutkový stav zjištěný soudem I. stupně správně (§ 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř.) umožňuje učinit správné právní posouzení, postup podle odvolacího soudu podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, napadený rozsudek ve výroku I. ohledně částky 39 383 Kč s příslušenstvím změnil tak, že se žaloba v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

rozsahu zamítá, jinak ho ohledně částky 59 075 Kč s příslušenstvím potvrdil podle § 219 o. s. ř. v tomto výstupu jako věcně správný.

23. S ohledem na částečnou změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. V řízení byl žalobce úspěšný a podle § 142 odst. 1 o. s. ř. mu tak přísluší náhrada nákladů řízení sestávající ze soudního poplatku žaloby ve výši 2 000 Kč a z nákladů právního zastoupení: čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu včetně náhrady za DPH 21 % k nákladům právního zastoupení podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., celkem se soudním poplatkem je 14 342 Kč, když pro úplnost odvolací soud uvádí, že v odvolacím řízení žalobci žádné náklady řízení nevznikly. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.).
24. Výrok ad II. nebyl odvoláním dotčen, a zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Protí tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soud ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek, uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 26. 8.2020

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu